

NÉGY BÁNATOS VERS

A Taj-san-on lakozik, akire most vágy szivem.
 Felkeresném – s nem jutok át a nagy Liang-fu hegyen.
 Kelet felé kémlelek, könny áztatja ecsetem.
 E kiváló férfiú aranyos kardot adott.
 Mivel viszonozzam ezt? Jó ékkövel, mely ragyog.
 Hosszú az út, baktatok, hozzá el nem juthatok.
 Kedvem mért ily szomorú, ily elgyötört mért vagyok?

Kuj-lin-ben lakozik ő, akire most vágy szivem.
 Felkeresném – de a Hsziang köztünk folyik sebesen.
 Délre nézek, s ingemet harmatosra könnyezem.
 A kedvesem szép korallt, aranypirosat adott.
 Mivel viszonozzam ezt? Jáde-tállal, mely ragyog.
 Hosszú az út, szivemet kétség rágja, zaklatott.
 Kedvem mért ily szomorú, ily elgyötört mért vagyok?

Han-jang-ban lakozik ő, akire most vágy szivem.
 Felkeresném – s nem jutok át a magas Lung-hegyen.
 Nyugat felé kémlelek, könny áztatja köpenyem.
 A kedvesem szép, meleg coboly-kabátkát adott.
 Mivel viszonozzam ezt? Hold-gyönggyel, amely ragyog.
 Hosszú az út, mit tegyek, hozzá el nem juthatok:
 Kedvem mért ily szomorú, ily elgyötört mért vagyok?

Jen-men-ben lakozik ő, akire most vágy szivem.
Felkeresném – s vastagon áll a hó a réteken.
Észak felé kémlelek, kendőm csillan könnyesen.
A kedvesem énnekem egy vég brokátot adott.
Asztalt adnék érte – szép jáde-mintája ragyog.
Hosszú az út, csüng fejem, hozzá el nem juthatok.
Kedvem mért ily szomorú, ily elgyötört mért vagyok?

Eőrsi István fordítása